

Münter, B., "Tale holden paa Nyholm, forinden Orlogsskibet "Christian den Ottende" løb af Stabelen den 22de Mai 1840 Deres Majestæters, Kongens og Dronningens høie Søvlbryllupsfest."

Sea War Museum

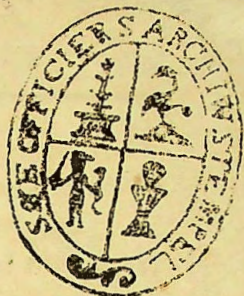
000000565466

d-2-908

Cale,

holden paa Nyholm,

förinden

Drlogsfibet "**Christian den Ottende**"

løb af Stabelen,

den 22de Mai 1840;

Deres Majestæters, Kongens og Dronningens,

høie

Solobryllupsfest,

af

Dr. P. Münter,

Hofprædikant og Præst ved Bremerholms Menighed,
Ridder af Dannebrog.

Kjøbenhavn.

Thieles Bogtrykkerie.

1840.

101

Allernaadigste Konge og Dronning!

Naadigste Fyrster og Fyrstinder!

Hvie og adle Forsamling!

Denne Dag er, som det hedder i Skrivten, "et godt Budskabs Dag" ^{*)}. — Herren haver givet os den, og for den ville vi glade og taknemmelige prise Hans Navn. Over det ganske danske Land lyder det idag fra Mund til Mund: "Han, Hvem Gud for saa Maaneder siden kaldte til at være vor Konge, og Hun, der deler Thronen med Ham, have nu allerede i fem og tyve Aar i et kjerligt og lykkeligt Egtekab Haand i Haand vandret tilsammen hen ad Livets Baue. En Fierdedeel af et Aarhundrede er nu allerede svunden, siden Kirkens Segl blev trykket paa Deres Pagt. Begge staae De endnu i Livets bedste Alder. Begge have De endnu Eyst og Mod til at virke i Deres Kalb. Begge gjemme De endnu i Deres Sjæl mange Fremtids Forhaabninger, mange Fremtids Forventninger for det kiere Danmark og for Dem selv, hvis Opfyldelse De tillidsfulde see imøde. Herren bevare Dem endnu i en Række af Aar, den Gue for den Anden og Dem Begge for Fædrelandet! Forst nyeligen saae vi Dem stige paa Thronen. Herren lade Dem endnu længe,

---

*) 2. Kong. 7, 9.

”længe beholde Deres Plads paa den, til Glæde for Dem
”Selv, til Velsignelse for Folket!”

Og, medens det paa denne Dag, trindt omkring i
Landet, lyder saaledes fra trofaste og hengivne Undersaatters
Hjertter og Læber, slutter Kongen sin Hustru i sine Arme, og
Begge sige De: ”Lader Os ogsaa takke Gud! thi Vi have vel
”Marsag dertil. Fem og tyve i det Hese glade Mar ligge bag
”os. Herren Vor Gud har i dette Tidrum ført Os med
”Naade og Misfandhed. Han har skjenket Os mange gode og
”tilfredse Timer indenfor vore egne Døre, der forskjønnedes
”Os ved Vor indbyrdes Kierlighed og ved mangehaande
”aandig Nydelse. Han har paa den Plads, hvilken han
”anviste Os i Livet, givet Os riig Feilighed til at skabe
”megen Glæde omkring Os, til i Stilhed at astørre mange
”Saarer, og til at erhverve Os en Skat af Hjulsnes Tak-
”nemmelighed, der ikke har bidraget Lidet til at bevare Os og
”forhvie Os vor indbyrdes Lykke. Han har gjentagne Gange
”forundt Os med Hinanden i fremmede Lande at sive Hans store
”Undere i Naturen, og end mere at uddannes og at mættes ved
”Betragtningen af alle de Herligheder, som hine Egne have at
”tilbyde dem, der langveisfra komme at see dem; og Vi have
”hast lykkelige Uger og Maaneder med Hinanden paa disse
”Veie, og Vi have Grundringer om dem tilbage i Vor Siel,
”som Vi for ingen Priis vilde undvære, og som endnu engang
”i Vort Livs Aften skulle være Os kiere og dyrebare. Og
”Gud har, for ikke lang Tid siden, anvist Os den øverste
”Plads i Samfundet, en Plads, paa hvilken, — det vide
”Vi forud — megen Nøie og megen Besværighed bier Os,
”men dog tillige en Plads, fra hvilken Vi kunne blive et elsket

”Folks Velgjørere, og paa hvilken Vi kunne finde den skønneste
”Ven for trofast Stræben. Derfor ville Vi takke Gud for
”denne Dag. Det er en skjon, en høist rørende Dag i Vort
”Liv, som den Algode har ladet oprinde for Os. Da Vi for
”fem og tyve Mar siden sluttede Pagten, da stode Vi endnu
”Begyge i Ungdommens feireste Alder. Vor Ungdom er
”svunden; de tidligere Dage ere borte og komme ikke igjen;
”men Vaandtet imellem Os er endnu uforandret det samme,
”og skal vedblive uforandret at være det samme. Vil Gud,
”at Vi endnu som Gamle og Bedagede skulle følges ad og
”dele Thronen tilfammen, det skal da endnu være ømt,
”kierligt, fast og stærkt, som det altid var tilforn, og er i
”denne Time.”

Skionne Dag! Trindt omkring i Landet, baade i den
Mægtiges Borg og i den Ringes Hytte stige fromme Bønner
til Himlen om Fremtids Held og Lykke over de Evende
Ypperste i Danmark, der nu allerede saa længe have deelt
Livets Glæde og Nøie med Hinanden; og Selv hvie De sig
ydmuyt for Gud, prise Hans hellige Navn for den Kierlighed
og Misfandhed, Han har øvet imod Dem, og række Hinanden
paany Haanden, at De trofast tilfammen ville gaee Fremtiden
imøde, som De trofast med Hinanden have deelt, hvad den
Tid, der nu ikke er mere, bragte Dem. —

Men, een Stand er der dog i Danmarks Rige, for
hvem denne Dag er oprunden i en søroget Betydning, og
hvem den bringer en dobbelt Glæde. Det er den Stand,
der tjener under Fædrelandets gamle ærværdige Flag, og som
paa Havet skal værne om dets Ære. Et Orlogsskib staaer
atter færdigt paa Stabelen herudenfor, og vi kunne tælle

de saa Minutter, der endnu ere tilovers, inden det skal dale ned i det Element, for hvilket det er bygget. O! Sø-Staten ansaae den altid for en Glædesdag, den Dag, der foregede Flaaden med en nye Tilvæert. Hvor glædelig maae den da ikke være for denne Stand, denne nærværende Dag, der ogsaa, uden dette, vilde have havt en saa stor Betydning for den! Ja herudensfor staaer det, dette fuldførte Værk. Mængden, som har samlet sig, for at kvæge sine Dine ved et af de høitideligste og meest gribende Syn, der kan werde Dødelige givne, betragter det med Beundring, dette talende Vidne om, hvad menneskelig Konst og menneskelig Kraft fermaaer at udrette; men, ogsaa Vi skulle i nogle Dieblif glædes ved at beskue det i dets Heelhed, forinden Vandet siden skjuler en Deel af det for vort Blik. Lader Os først give Gud Æren for dette Værk, thi Ham tilhører den nærmest. Han var Den, der hist i sjerne Skove gav Væert til de ranke Stammer, af hvilke det er tomret. Han var Den, der i Bjergenes Dybder lod den Sogende finde Metallet, som brugtes til at give dets Sammensvininger den tilbørlige Styrke. Han var Den, der lagde Kraft i de mange hundrede Arme, der i sex Aar tidligt og sildigt arbejdede paa dets Fuldbæelse. Han var Den, der fraoven gav Velsignelsen til, at det nu er fuldført. Derfor være Æren ogsaa først og fremmest Hans! Men saavidst, som baade Kongen og Folket glæder sig derover, at Fædrelandet nu eier et saa sikkert Søværn mere, bringer jeg her, baade i Kongens og i Folkets Navn, Alle Dem Tak, der have været beskæftigede med dette store Arbejde; baade dem, der aandeligen, og dem, der legemligen har havt Deel i det; baade dem, der ved deres grundige

Judsigter i de holere Videnskaber, have udfastet Tegningerne til det, beregnet Maalene, Buerne og Afstandene, og styret og forestaaet det hele Arbejde, og dem, der have maattet have Armen saamange tusinde Gange, for med Øren og Hammeren at gjøre de trættende Slag, der maatte gjøres, inden det her kunde staae færdigt for Bore Dine.

Saa modtag da nu Dit Navn, Du nye Søværn for Danmarks Rige! Jeg nævner Dig. "Christian den Ottende" skal Du kaldes. Du skal bære det samme Navn, som Han bærer, Hvem vi Alle ære og elske som vor Konge. Glad og taknemmelig, rovt og bevæget tager Han idag Sin trofaste Hustru i Favu og trykker Hende til Sit Hjerte. See, Du har og en Brud, og hun har allerede udstrakt Sine Arme ester Dig. Havet, Din Brud, bier paa at tage Dig i Favu. Saa far da hen til hende, nei Dig første Gang i hendes Volge, til i hendes Arme, de ville omslutte Dig saa fast, og tryk Dit første Kys paa hendes Kinder! Christian den Ottende! Dine ældre Eodskende: Danmark, Dronning Maria, Waldemar, Frederik den Siette og Skjold vente længselsfulde ester Dig. Skynd Dig at tage Plads i deres Række! Uresfuld er den Plads, som Du der skal indtage ved Deres Side! Og, medens De byde Dig velkommen hos Sig, skulle Dine Slægtninge af den ringere Rang: Nymphen, Fylla, Freia, Nota, Havfruen, Bellona og Thetis ærbødige hilse Dig, du Mægtige, du Vældige Nyankomme.

Fred er det bedste; Fred er det ønskeligste; under Fredens Palme trives Landet og Folket bedst; Gud bevare os den! Men skulde Krigen komme og kalde Dig ud paa Havet, Du herlige Skib, ikkædt Din fulde Rustning, førende Dine

Så Kartover og hufende de mange hundrede bevræbnede Mænd, da ville de, der tiene inden Dine Vorde, mindes, hvad Du kaldes, mindes, at Din Vagstav bærer den Konges Navn, Din Forstav den Konges Billede, Hvem de have svoret Troskab til Døden; da ville de, der tiene inden Dine Vorde, stadig holde Diet fæstet paa Dit Flag, og paa Jesu Christi hellige Kors, der er tegnet i det, og ihukommende Hans Ord, at Den som misser sit Liv, skal finde det *), paa Kampens Dag stride for Konge og Fædreland, kædt og bravt, som Alle de, der før dem tiene paa Flaaden, have gjort, naar det kom dertil.

Du længes, Christian den Ottende! Du længes efter at fare hen ad den vaade Vej, der er den Vej, Du søger. Din Længsel skal worde stille. Men først skal Du høre de Bønner, som her bedes:

Gud velsigne Din hvide Navne, vor elskede Konge!

Gud velsigne Hans trofaste sølverkrandsede Brud,
vor dyrebare Dronning!

Gud velsigne Kongens Slægt og Frænder!
det ganske Land!
det hele Folk!
og, med det, tillige

den hæderverdige Stand, hvem Du skylder din Tilværelse, og som skal afgive dem, der engang skulle byde og lyde paa Dig!

Og nu forlad Din Stabel, og far hen i Jesu Navn! Han, der hersker i Himlen og paa Jorden, Han hersker og paa Havet og i dets Afgrunde. Hans Baretregt være over Dig! Amen!

*) Matth. 16, 25.